

+Рівненський державний гуманітарний університет
Історико-соціологічний факультет
Кафедра політичних наук

УДК 32
ББК 66
А 43

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ПОЛІТИКИ. Матеріали ІІІ міжвузівської науково-практичної конференції молодих політологів. 11 листопада 2011 р. – Рівне: РДГУ, 2012. – 167 с.

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ПОЛІТИКИ

**МАТЕРІАЛИ
ІІІ МІЖВУЗІВСЬКОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ
КОНФЕРЕНЦІЇ МОЛОДИХ ПОЛІТОЛОГІВ**

11 листопада 2011 р.

Ухвалено до друку рішенням кафедри політичних наук РДГУ.
Протокол № 10 від 30 листопада 2011 р.

© Рівненський державний гуманітарний університет, 2011

Рівне–2012

ЗМІСТ

СЕКЦІЯ 1. ПОЛІТИЧНІ ПРОЦЕСИ В УКРАЇНІ: ІСТОРІЯ ТА СЬОГОДЕННЯ		
<i>Кобута Степан</i>	Загрози державній незалежності України: фобії українських патріотів	7
<i>Наумов Андрій</i>	Технології легітимізаційної політики правлячого режиму в сучасній Україні	9
<i>Івчик Наталія</i>	Відображення моделей етнополітичної поведінки в графіті (на прикладі м. Рівне)	10
<i>Сакрієр Оксана</i>	Проблеми конструювання політичного бренду в Україні	12
<i>Максимець Богдан</i>	Електоральна діяльність українських національно-демократичних партій у ході президентських виборів 2004 р.	14
<i>Мельник Віра</i>	Пропаганда ідеї державотворення на сторінках західноукраїнської преси на прикладі Рівненської та Волинської областей	15
<i>Найдич Марина</i>	Інституціоналізація молодіжної політики України	18
<i>Андрощук Ігор</i>	Взаємодія Президента та Верховної Ради України: теорія і практика	19
<i>Білецький Юрій</i>	„Середній клас" в Україні: проблема детермінації	20
<i>Мазур Ярослав</i>	Імідж сучасної України: стан і проблеми формування	22
<i>Легновська Лілія</i>	Адаптація виборчої системи України до європейських стандартів	23
<i>Сирота Дмитро</i>	Жіноче політичне лідерство в Україні	24
<i>Белова Анастасія</i>	Еволюція виборчих технологій в Україні	26
<i>Овдійчук Ірина</i>	Фактори формування електоральної поведінки в Україні	28
<i>Луцук Марія</i>	Вплив ідей Д. Донцова і М. Міхновського на програми сучасних вітчизняних політичних партій	30
<i>Міщук Віктор</i>	Народний рух України: проблеми становлення	31
<i>Градовий Павло</i>	Проблема колабораціонізму в СРСР у роки Великої Вітчизняної війни	33
<i>Брень Тетяна</i>	Регіональні ЗМІ як складова політичних виборчих технологій (на прикладі Рівненської області)	34
<i>Ричко Вікторія</i>	Українські ЗМІ як суб'єкт формування громадської думки	36
<i>Лапчик Поліна</i>	Політична культура сучасної української молоді	37
<i>Корольчук Оксана</i>	Псевдоменеджмент в політиці: теорія і практика в Україні	39
<i>Міщук Ольга</i>	Політична культура української молоді в контексті демократизації після „Помаранчевої" революції	41

**СЕКЦІЯ 2.
СВІТОВИЙ ПОЛІТИЧНИЙ ПРОЦЕС:
МІЖНАРОДНІ ВІДНОСИНИ І ВНУТРІШНЯ
ПОЛІТИКА В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ**

<i>Патлашинська Ірина</i>	Поняття легітимності миротворчої операції	43
<i>Генега Ірина</i>	Співпраця Російської Федерації з міжнародними організаціями (1990-ті роки): проблеми та перспективи	45
<i>Бойківський Любомир</i>	Особливості реалізації масштабних енергетичних проєктів в контексті діалогу Росія – ЄС	47
<i>Гайдукевич Анастасія</i>	Міждержавні відносини в трикутнику Росія–Польща–Україна: проблемне поле досліджень	48
<i>Руда Леся</i>	"Цивілізація" та "культура": історична спорідненість понять	50
<i>Притуляк Світлана</i>	Програмові засади діяльності Соціалістичного інтернаціоналу для подолання глобальних проблем в екології	51
<i>Венгрюк Лідія</i>	Явище етнізації політики як феномен політичного процесу	53
<i>Троян Віктор</i>	Європейська ідентичність у контексті сучасних пан'європейських ідей	55
<i>Романчук Тетяна</i>	Культура інтераціоналізму в поліетнічній державі: груповий та індивідуальний рівні	57
<i>Криворучко Наталія</i>	Координація співпраці України з ЄС: виклики і перспективи	58
<i>Федорак Світлана</i>	Етнонаціональні конфлікти як чинник дестабілізації системи міжнародної безпеки	60
<i>Петрович Інна</i>	Участь Польщі в миротворчих операціях Європейського Союзу	62
<i>Довганюк Мар'яна</i>	Теоретико-методологічні засади аналізу сучасного авторитаризму (на прикладі Білорусії та Казахстану)	63
<i>Малиновська Наталія</i>	Виборчі права мусульман у західноєвропейських державах	65
<i>Бараболя Тарас</i>	Харизматичний політичний імідж Муамара Каддафі	67
<i>Курилюк Галина</i>	Регіональна політика ЄС: інформаційна складова	69
<i>Творовський Віктор</i>	Україна в контексті сучасних геополітичних реалій	70
<i>Чугай Оксана</i>	Актуальні проблеми міжнародного ринку інформаційних послуг	72
<i>Борецька Ангеліна</i>	До питання про визначення глобального інформаційного простору	74
<i>Нагорняк Іван</i>	Глобальні комунікаційні мережі та їх вплив на політичні процеси в Україні	76
<i>Гривіцький Вадим</i>	Стан та перспективи реформування сектору безпеки і оборони України у нових політичних реаліях	77

<i>Антикало Назар</i>	Особливості політичних систем країн Латинської Америки	79
<i>Климчук Тетяна</i>	Особливе партнерство НАТО з Україною	81
<i>Ліннік Юрій</i>	Причини тероризму в сучасній Росії	82
<i>Бондарук Ганна</i>	Тероризм у Північній Ірландії як метод політичної боротьби	84
<i>Логвинюк Мар'яна</i>	Соціально-політична доктрина католицизму	86
<i>Гольберт Юлія</i>	Еволюція європейської соціал-демократичної ідеології у післявоєнний період	88
<i>Дзерун Сергій</i>	Глобалізація та релігія: сучасні погляди на розвиток цивілізації	90
<i>Костюк Тетяна</i>	Радянсько-німецький пакт про ненапад	92
<i>Левчук Ірина</i>	Модернізація Росії як побудова нової держави	93
<i>Леончик Світлана</i>	Модернізація Росії: ретроспективний погляд	95
<i>Кузьмицька Ольга</i>	Європейський суд з прав людини: динаміка звернень українських громадян	97
<i>Поліщук Ірина</i>	Теорія справедливої війни	99
<i>Федорчук Сергій</i>	Українські контингенти в миротворчих операціях ООН	100
СЕКЦІЯ 3.		
Проблеми і перспективи політичної модернізації в Україні		
<i>Валух Людмила</i>	Влада як основа життєдіяльності соціуму	102
<i>Хаврук Ігор</i>	Референдум як демократичний інститут	103
<i>Кобута Лариса</i>	Парадокси української багатопартійності: партії-невидимки	105
<i>Березовська-Чміль Олена</i>	Стратегічні напрями формування державної соціальної політики	107
<i>Мельник Роман</i>	Кадрова політика на початку 1990-х років в Росії в контексті становлення інституту президентства	109
<i>Мислюк Юлія</i>	Синергетично-ціннісні основи іміджу політичного лідера	111
<i>Тижбіряк Дар'я</i>	Місце політичної реклами у процесі маніпулювання	112
<i>Гаврилюк Світлана</i>	Особливості змішаної виборчої системи України та об'єднаної Німеччини	114
<i>Жуковська Аліса</i>	Громадянське суспільство як фактор функціонування інституту парламентаризму	116
<i>Петренко Марія</i>	Політичні партії в умовах сучасної виборчої системи України	118
<i>Українець Віктор</i>	Етапи поширення ісламського екстремізму в Україні	119
<i>Шарлай Віталій</i>	Специфіка розвитку інститутів громадянського суспільства в регіоні Центрально-Східної Європи	121
<i>Шкуро Антон</i>	Теоретичні аспекти політичних рішень	122

<i>Абрамчук Наталія</i>	Інституційно-правові аспекти регіональної політики Івано-Франківської області	124
<i>Тодоріко Аліна</i>	Сутність політичної довіри у трансформаційних процесах	126
<i>Кравчук Інна</i>	Екологічна безпека як складова національної безпеки	127
<i>Кузьменко Віталій</i>	Інформаційна безпека як складова національної безпеки держави	129
<i>Сірецький Іван</i>	Політична система Франції	132
<i>Паляниця Альона</i>	Підходи до визначення сутності політики	134
<i>Бендюк Олеся</i>	Вплив ЗМІ на формування політичного вибору громадян	135
<i>Пікула Микола</i>	Закон України „Про доступ до публічної інформації”: презентація влади в Інтернеті	137
<i>Наумчук Артур</i>	Ефективність органів місцевого самоврядування в Україні (на прикладі м. Острого)	139
<i>Архипенко Аліна</i>	Політико-правовий статус Кабінету Міністрів України в системі поділу влади: порівняльний аналіз за редакціями Конституції України 1996 і 2004 рр.	141
<i>Хомич Петро</i>	Переваги та недоліки змішаної виборчої системи на виборах до органів місцевого самоврядування в Україні	142
<i>Майко Тетяна</i>	Взаємодія органів місцевого самоврядування з місцевими представництвами виконавчої влади в Польській республіці	144
<i>Байрак Сергій</i>	Теоретико-методологічний аналіз дослідження політичної соціалізації	146
<i>Мадерук Христина</i>	Проблема державного регулювання церковно-суспільних відносин	148
<i>Кондратюк Марія</i>	Військова доктрина України	150
<i>Сверба Людмила</i>	Особливості сучасної політичної реклами	151
<i>Макарук Надія</i>	Досвід Польщі у розбудові демократичної системи місцевого самоврядування в Україні	152
<i>Ралець Андрій</i>	Права жінок та юридичні гарантії їх захисту в Україні	154
<i>Єрмейчук Іванна</i>	Електронне врядування в Україні	155
<i>Шимко Ольга</i>	Парламентаризм як об'єкт електоральних комунікацій	157
<i>Клімчук Тетяна</i>	Діяльність органів внутрішніх справ у реалізації державної етнополітичної політики	159
<i>Горбатюк Катерина</i>	Політика в морально-етичному вимірі	161
<i>Кондратюк Марія</i>	Закон про вибори – 2012 в Україні: три суперечливі новації.	163
<i>Кирильчук Микола</i>	Трансформації інституту президентства на пострадянському просторі: український та білоруський варіанти	165
<i>Шандалюк Тетяна</i>		

Поліщук Ірина Василівна
(студентка 4 курсу РДГУ спеціальності „Політологія”,
наук. керівник – доц. Невинна Г.Я.)

ТЕОРІЯ СПРАВЕДЛИВОЇ ВІЙНИ

Війна як суспільне явище продовжує займати важливе місце у міжнародних відносинах та використовуватися для вирішення зовнішньополітичних цілей. У ХХІ столітті під впливом суспільного розвитку теорія «справедливої війни» отримала нове життя, що виражається у формуванні нових принципів справедливого ведення війн.

Теорія справедливої війни має давню історію, впродовж якої вона змінювала свою сутність і складові компоненти. Її метою було виправдання і обмеження зла війни. Термін *справедлива війна* зустрічається ще в Арістотеля в його праці “Політика” і використовується при описанні воєн, які велися греками „в ім'я поширення культури і цивілізації” проти не-греків, бо ті вважалися варварами. Насправді причиною цих воєн було поширення політичного та економічного контролю над новими територіями. За Цицероном, тільки така війна виправдана, яка ведеться з метою відображення і покарання агресора, при цьому для Цицерона було природно і справедливо, що римляни панують над нижчими народами, оскільки за допомогою панування римляни приносять їм благо.

Концепція справедливої війни вперше отримала цілісний розвиток в Августина Блаженного, який наполягав на боргу кожної людини і держави, слідувати заповіді любові, захищати невинних від лиходіїв, якщо знадобиться, збройними засобами. Необхідність війни, за Августином, випливає з гріховності людини, і, люди, прагнучи з Божою допомогою позбавитись війни, повинні з усією справедливістю протидіяти агресору. Фома Аквінський, розвиваючи цей підхід, вказував на право пропорційного використання збройної сили, причому не лише для захисту третіх осіб. Як і Августин, Фома наполягав на тому, що воюючи проти ворога як агресора, слід по-християнськи любити його як людину. А тому військові дії повинні бути обмежені трьома вимогами: а) рішення про початок війни має прийматися конституційно визнаною владою; б) війна повинна вестися заради справедливої справи; в) правителі повинні вдаватися до війни, керуючись правильними намірами.

Поняття «справедливої війни» виникає з римо-католицької схоластики, яка прагнула, з одного боку, «мінімізувати» війну як гріх, а з іншого виправдати. З православної точки зору війна є перетворення люті, подібно до того, як подружжя є перетворення жадання.

Справедлива війна - моральнодопустима війна, яка відповідає певним критеріям.

Визначено, щоб війна вважалася справедливою, потрібні п'ять умов:

- «Законна декларація»: війна повинна бути оголошена.
- Війна повинна носити оборонний, а не агресивний, характер, захищати національний суверенітет і територіальну цілісність.
- Метою її повинен бути мир (а не знищення).
- Переможець повинен проявляти великодушність до переможених (без ненависті).
- Війна повинна бути останнім засобом.

Щоб бути справедливою, війна має розпочинатися лише заради справедливого миру для обох сторін. Мотивом ніколи не може бути помста або ненависть до протилежної сторони. Військові дії можна вважати справедливими лише тоді, коли були задіяні і не допомогли усі альтернативні методи вирішення конфлікту, такі як дипломатичні переговори та економічні санкції. Визначальне значення у сучасній війні відіграють моральні переконання, що повинні бути присутніми в кожному рішенні і направлені на обмеження жорстокості, страждань та руйнувань.

Теорія «справедливої війни» формувалась протягом тривалого часу і сьогодні вона не стільки виправдовує певні війни, скільки визначає критерії, за якими війна може бути визнана справедливою, та обмежує засоби ведення такої війни. Звідси випливає: поняття «справедливої війни» не є позитивним концептом, справедливі війни визнаються злом, але меншим і необхідним. В цьому міститься суперечність цієї доктрини.

Федорчук Сергій Валерійович
(студент 4 курсу РДГУ спеціальності „Історія”,
наук. керівник – доц. Невинна Г.Я.)

УКРАЇНСЬКІ КОНТИНГЕНТИ В МИРОТВОРЧИХ ОПЕРАЦІЯХ ООН

Провідна роль у проведенні міжнародних миротворчих операцій належить ООН. Ця міжнародна організація володіє найбільшими матеріально-технічними ресурсами для проведення миротворчих операцій та має виключне право надавати мандат на розгортання таких дій.

Участь України в миротворчих операціях є центральною складовою внеску нашої країни у діяльність ООН, в якій останнім часом активно обговорюється питання про посилення її ролі в запобіганні виникненню збройних конфліктів через доконфліктне миротворення.

Змістовна сторона міжнародних й національно-державних аспектів участі України у миротворчих операціях ООН розглянута у відповідних постановках Верховної Ради, указах Президента, рішеннях Кабінету Міністрів. Важливим є розгляд прийняття резолюцій Ради Безпеки ООН, без яких миротворча операція офіційно не може розпочатись.

Україна надає першочергове значення миротворчій діяльності органів ООН, спрямованій на попередження і врегулювання міжнародних конфліктів. Першим кроком до участі миротворчих сил України в операціях вбачається прийняття Верховною Радою 16 липня 1990 р. Декларації про державний суверенітет. Саме цей документ був початком формування правових засад для виходу України на міжнародну арену.

Наша країна у лютому 1994 р. задекларувала бажання брати участь у Системі резервних угод ООН, коли військові підрозділи можуть бути спрямовані до зони врегулювання конфлікту за запитом Секретаріату ООН. Але ще до затвердження базового зовнішньополітичного документа Верховна Рада визначилась з постановою «Про участь батальйону Збройних Сил України в Миротворчих Силах Організації Об'єднаних Націй у зонах конфліктів на території колишньої Югославії» від 3 липня 1992 року, оскільки ситуація, яка склалась на Балканах, потребувала активного термінового і реального втручання Організації Об'єднаних Націй і України, що долучалась до цієї важливої справи.

Найважливішим завданням ООН у сфері миротворчості з цього часу стало врегулювання міждержавних, внутрішньодержавних, етнічних, релігійних та інших конфліктів, що виникали, і, на жаль, виникають в різних регіонах світу. Операції ООН здійснювались звичайно після припинення збройного конфлікту і протидіючі сторони погоджувались на присутність збройних сил ООН на території країни, в якій виник збройний конфлікт.

Зростання авторитету України в миротворчих операціях, набуття певного рівня досвіду сприяло розширенню географії запрошення України до миротворення в різних регіонах, на різних континентах. У березні 1996 р. ООН запросила українців до Анголи, а у 2000 р. і до Африки були відряджені українські миротворці.

Нове тисячоліття, на жаль, не стало більш спокійним, тому потреба в миротворцях з України актуалізується дедалі більше. Українці приймали участь в місіях ООН у таких країнах як: Сьєрра-Леоне, Ірак, Ліван, Ефіопія та Грузія. На даний момент українські миротворці перебувають у Демократичній Республіці Конго, Ліберії та Кот-д'Івуарі. Починаючи з 1992 року в військових операціях взяло участь 37 000 українських військовослужбовців, 49 з них – загинуло.

Майбутня архітектура європейської безпеки, на мою думку, має базуватися на принципах всеосяжності, неподільності та партнерства. Участь України у міжнародних миротворчих операціях ООН дає вагомий позитивні результати, серед яких – зміцнення авторитету нашої держави, створення сприятливого клімату для налагодження та активізації двостороннього співробітництва з відповідними державами, набуття військовослужбовцями цінного професійного досвіду, а також визначення сучасних вимог і коригування пріоритетів розвитку Збройних Сил та модернізації озброєнь і військової техніки.

СЕКЦІЯ 3

ТЕОРІЯ І ПРАКТИКА ФУНКЦІОНУВАННЯ ПОЛІТИЧНИХ ІНСТИТУТІВ

Валюх Людмила Іванівна

(к. і. н., доцент кафедри політичних наук РДГУ)

ВЛАДА ЯК ОСНОВА ЖИТТЄДІЯЛЬНОСТІ СОЦІУМУ

Поняття «влада» потрактовується більшістю науковців неоднозначно. Деякі дослідники, наприклад, підкреслюють психологічну та суспільну природу влади. Фактичний доступ до влади, методи її здійснення – це соціальні явища, які визначаються суспільною системою загалом, тоді як прагнення влади та пристосування до неї – явища психологічні. З психологічної точки зору влада є здатністю суб'єкта реалізувати власну волю, впливаючи на об'єкт шляхом цілеспрямованого використання своїх ресурсів. Потреба влади є квазіпотребою – цінністю, здатною задовольнити не одну, а кілька базових потреб.

Організована політична воля є необхідною умовою існування суспільства. Тобто, влада – це механізм життя людського суспільства, механізм управління людьми і забезпечення незмінності суспільства. Влада є умовою єдності та життєдіяльності соціальних груп і співтовариств. Без влади будь-яка соціальна група приречена на розпад і навіть зникнення.

Будучи феноменом соціального життя суспільства, влада нерозривно пов'язана з бажанням панування, що є, так званим «біологічним феноменом». Будь-яка влада передбачає силу, що дозволяє реалізувати волю тих, хто править. За допомогою різноманітних засобів здійснюється завоювання влади: насильство, громадянська війна, масовий терор, геніальність і добродесність, харизма, компетентність, перемога на виборах, тощо.

Найпоширенішим способом завоювання влади є насильство. Але не лише насильство дає можливість отримати владу. Завоювання влади може забезпечити «політичний геній» – поєднання енергії, амбіцій і особливостей характеру. Тобто – харизми як найважливішої якості особи, що дозволяє завойовувати серця людей і приходити до влади.

Завоювання влади за допомогою компетентності (обізнаності, авторитетності), тобто сукупності знань, здібностей і якостей, що дають можливість вирішувати і управляти суспільством, є надійнішим способом приходу до влади. Найпоширенішим способом здобуття влади в демократичному суспільстві є вибори.

Забезпечення стійкості влади – надзвичайно складне завдання. Оволодіння владою – це лише початок, значно складніше утримати та здійснювати її. Стабільність влади забезпечується на основі функціонування соціальних і політичних інститутів. Управління суспільством будується на поєднанні насильства, примусу і переконання людей в легітимності існуючої влади. Якщо влада не може підпорядкувати громадян, вона зникає як така. Тому органи насильства і примусу з їх правилами, санкціями, законами, регламентами, орієнтованими на примусові дії, є необхідним елементом влади.

Перші вибори президента Білорусії відбулися 10 липня 1994 року, в них брали участь 6 кандидатів. У другому турі з результатом близько 80 % переміг Олександр Лукашенко. 24 листопада 1996 в Білорусії був проведений референдум, на який були винесені поправки, що розширюють повноваження виконавчої влади і президента, і деякі інші питання. За прийняття поправок висловилося 70,45 % виборців. 9 вересня 2001 відбулися чергові вибори президента, переможцем в яких знов став Лукашенко, набравши 75,62 % голосів. 17 жовтня 2004 був проведений референдум про внесення поправок в Конституцію, що знімають обмеження на кількість президентських термінів. 77,3 % виборців підтримало ці зміни. Слід зазначити, що зміни до закону «Про президента Республіки Білорусь», що виключають обмеження в два терміни, були схвалені Радою республіки лише 5 жовтня 2006.

Перш за все, проблема політичного устрою Білорусії полягає в тому, що майже вся вертикаль влади республіки Білорусія формується саме президентом. Таким чином, внутрішня й зовнішня політика формується в залежності від поглядів та переконань президента республіки. Проблема внутрішнього управління республіки Білорусь полягає і в тому, що всі силові структури також формуються в залежності від інтересів президента, це створює передумови придушення демократії. Свідченням цього є ситуація на виборах президента Білорусії, коли мітинги після виборів президента були суворо розігнані силовими структурами.

Друга проблема полягає в тому, що президент Білорусії на сьогоднішній день знаходиться при владі третій строк поспіль, що створює передумови захоплення влади та перебування на пості президента надалі.

По-третє, недосконалість політичного устрою Білорусії полягає в процедурі обмеження влади президента в республіці. Президент Республіки Білорусь може бути достроково звільнений з посади при стійкій нездатності за станом здоров'я, у зв'язку з здійсненням державної зради або іншого тяжкого злочину. Таке рішення вважається прийнятним, якщо за нього проголосувала більшість від повного складу Палати представників по пропозиції не менше однієї третини її депутатів та не менше двох третин від повного складу Ради Республіки. Процедура імпічменту не передбачена в Конституції, таким чином майже не можливо обмежити владу президента в країні демократичними механізмами.

Отже, практика президентської влади в країнах пострадянського простору показує, що у порівнянні з усіма іншими вищими посадовими особами, президент має особливий статус. Його прерогативи дозволяють відігравати провідну роль у суспільно-політичному житті.

Сьогодні особливої актуальності набуває питання довіри громадян до політичних інститутів, особливо в тих країнах, які здійснюють політичну модернізацію, і, у першу чергу, це стосується інституту президентства.

Наукове видання

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ПОЛІТИКИ

Матеріали III міжвузівської науково-практичної
конференції молодих політологів

11 листопада 2011 р.

Підписано до друку 30.11.2011 р. Формат 60x84.
Гарнітура Times New Roman. Друк різнографічний.
Ум. друк. арк. 12,85. Замовлення № 112/1. Наклад 300.

Віддруковано засобами оперативної поліграфії
ПП Самборський І.О.
33028, м. Рівне, вул. Толстого, 3, тел. (0362) 22-41-20

А 43

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ПОЛІТИКИ.
Матеріали III міжвузівської науково-практичної конференції
молодих політологів. 11 листопада 2011 р. – Рівне: РДГУ, 2012. –
167 с.

УДК 32
ББК 66

© Рівненський державний
гуманітарний університет, 2011